

MATICHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :
Source :	ไทยรัฐ	56574507
Date : 15 พ.ย. 2556	Page : 1,5	

ที่อื่นๆ" นายพงษ์ศักดิ์ยืนยัย

นายพงษ์ศักดิ์คือภริยาอดีตสุนทรภู่หลานชาวอำเภอบ้านปากกล้วย หมู่บ้านหนึ่งบนดอยตุง ปัจจุบันเป็นเจ้าหน้าที่โครงการหลวงบอก สถานการณ์ยาเสพติดของดอยตุง ซึ่งเดิมเป็นแหล่งค้าขายรู้จักกัน โดยทั่วไป

"เมื่อก่อนชาวบ้านทำมาหากินลำบากมากเราไม่มีไฟฟ้าใช้ ชาวบ้านมีรายได้น้อยผลผลิตแม้จะทำได้แต่ก็ไม่มีจะเอาไปขายที่ไหน ไม่มีตลาดจะออกไปซื้อข้าวของแต่ละครั้งต้องเดินทางไกลบุกป่า ฝ่าดงไปกว่าจะถึงก็หลายชั่วโมง" นายอำเภอสริม

นายอำเภอสริม ชาวอำเภอสริม อายุ 65 ปีบอกว่า "เราทำไร่กันไปเรื่อยๆ เรื่องเจ้าหน้าที่บ้านเมืองไม่ต้องพูดถึง เข้ามาไม่ถึงหรือหนานๆ จะเข้ามาสักครั้ง ช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้ เราต้องอยู่กันเอง"

สภาพปากกัณฑ์ดินของชาวบ้าน ประกอบกับเจ้าหน้าที่บ้าน เมืองเข้าไปดูแลไม่ทั่วถึง ทำให้ชาวบ้านต้องหาทางรอดให้ตัวเอง ทางหนึ่งคือหันเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จนแม้แต่ละกลุ่มมี กองกำลังเพื่อปกป้องตัวเอง และเมื่อมีนายทุนเข้ามาจ้างวานให้ขน ยาเสพติดก็พากันออกกรีบบ้าง

"การรวานขนยา ไปกันคราวหนึ่งประมาณ 8,000 คน ชาว บ้านสมัยก่อนจะมีม้า ม้าตัวหนึ่งบรรทุกฝิ่นได้ประมาณ 50 กก. ค่ารับจ้างเที่ยวหนึ่งประมาณ 3,000 บาท ไปแต่ละคราวใช้เวลา ประมาณ 3-4 เดือนถึงจะกลับบ้าน"

สถานที่รับยาเสพติด อำเภอบอกว่าอยู่เหนือเชียงตุงขึ้นไป การรวานยาเสพติดขึ้นไปรับมาแล้วก็ลำเลียงผ่านหมู่บ้านต่างๆ ลงมา หมู่บ้านรายทางส่วนใหญ่มีผลประโยชน์อยู่กับการขนส่ง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และการผ่านแต่ละหมู่บ้านจะมีการพูดคุยกัน ไว้แล้ว จึงไม่เกิดปัญหาแต่อย่างใด ส่วนเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลพม่า นั้นไม่ต้องกลัวเพราะว่าเข้ามาไม่ถึงการดูแลแต่ละพื้นที่มีกองกำลัง ของแต่ละรัฐเป็นผู้ดูแล

สินค้าเมื่อขนมาถึงชายแดนไทย-พม่าแล้ว อำเภอบอกว่า จะ แยกออกเป็นสายต่างๆ เป็นต้นว่า ออกไปทางจีน ทางลาวและเข้า มาประเทศไทยขึ้นอยู่กับว่าเป็นสายของใคร ผู้รับจ้างเสร็จสิ้นภารกิจ ก็จะได้เงินกลับบ้าน ถ้ามีสินค้าหายระหว่างทาง นายอำเภอบอกว่า คนเข้าไปรับจ้างต้องพูดคำไหนคำนั้น ถ้ามีการตักตักกันคือตาย สถานเดียว

กองการรวานขนยาเสพติด ขาเข้าประเทศพม่า ชาวบ้าน จะนำเอาสินค้าจากไทยเข้าไปขายให้กับกองกำลังต่างๆตาม

ร่ายทางเมื่อถึงจุดหมายก็ขนยาเสพติดลงมาเพราะถ้ามุ่งหน้าไปขนยาเสพติดอย่างเดียวอาจไม่คุ้มกัน

เหตุการณ์ดังกล่าว ผ่านมาแล้ว 30 ปีแล้ว สมัยนั้นชาวบ้านต้องพึ่งพากันเอง

ต่อจากนั้นขุนสำเข้ามาจัดระเบียบการดำเนินการ แม้จะเป็นไปอย่างเหี้ยมโหดสำหรับคนที่ขัดจีนแต่ก็เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในกลุ่มชนเผ่าต่างๆ เป็นอย่างดี

“การรวนขนยาเสพติด ไปกันคราวหนึ่งประมาณ 8,000 คน ชาวบ้านสมัยก่อนจะมีม้า ม้าตัวหนึ่งบรรทุกฝิ่นได้ประมาณ 50 กก. ค่ารับจ้างเที่ยวหนึ่งประมาณ 3,000 บาท ไปแต่ละคราวใช้เวลาประมาณ 3-4 เดือน ถึงจะกลับบ้าน”

บทเรียน“สมเด็จย่า” เพื่อพัฒนาที่ยั่งยืน

ครั้งโครงการหลวงใน “แม่ฟ้าหลวง” เข้าถึง อิทธิพลของขุนส่าก็ค่อยๆ สิ้นอำนาจลง

ปัญหาของชาวบ้านคอยตุงโดยทั่วไป เมื่อ “แม่ฟ้าหลวง” เข้าไปแรกๆ พบว่ามีปัญหาเสพติดเรื่องบัตรประจำตัวประชาชน ปัญหาความยากจนและชาวเขามักพูดภาษาไทยไม่ได้ ทำให้เกิดปัญหาการสื่อสารระหว่างชาวบ้านกับเจ้าหน้าที่

“เราไม่รู้หรอกว่า โครงการหลวงเข้ามาแล้วช่วยอะไรเราได้ กลัวจะผลักดันให้เราออกไปพม่า ถ้าเราไปพม่าเราก็ไม่รู้ชะตากรรมอีก และกลัวเข้ามาอย่างไม่มีที่ยืน เอาพืชผักมาให้เราปลูกเราก็ไม่รู้จะไปขายที่ไหนเราก็กู้กันไป” นายวีรชิต จรรย์ชิตกุล นายก อบต. แม่ฟ้าหลวงบอก

แต่โครงการหลวงในสมเด็จย่ามิได้เข้ามาแล้วหายไป แต่เข้ามาช่วยเรื่องบัตรประจำตัวประชาชน ตอนนี้ชาวเขาในพื้นที่

ประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ มีบัตรประจำตัวประชาชน มีรายได้จากการรับจ้างในโครงการ และยังมีอาชีพปลูกพืชผลต่างๆ สามารถดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติสุข

วิธีการของ “โครงการหลวง” เพื่อสร้างความไว้วางใจ นายวีรชิตบอกว่าแรกๆเจ้าหน้าที่โครงการเข้ามาให้ความรู้ก่อน แล้วพากันไปกว่า 100 คน เข้าอบรม 7 วัน บอกวิธีการต่างๆ ของโครงการหลวงว่าจะทำอะไรบ้าง ช่วยเหลือชาวบ้านที่เปลี่ยนอาชีพได้อย่างไร

“ชาวบ้านสมัยก่อนกลัว กลัวว่าจะไม่เป็นจริง กลัวเข้ามาแล้วก็ทิ้งไปเหมือนราชการ แต่ต่อมาเมื่อเห็นว่ามันแค่ไหนโครงการก็ยังอยู่ จึงค่อยๆ เปลี่ยนเพราะได้เข้าไปทำงานในโครงการหลวง ได้เงินจับจ่ายใช้สอย พอชาวบ้านรู้เจตนาแน่ชัดก็หัดพูดภาษาไทยกัน จนหลายๆ คนพูดภาษาไทยได้ ได้งานทำ ชาวบ้านพูดต่อกันไปมากขึ้นก็เกิดความมั่นใจ”

ปัญหาพื้นฐานของชาวบ้านคือเรื่องสัญชาติ ทำบัตรประจำตัวประชาชนไม่ได้ ต่อมาคือปัญหาความยากจนเมื่อโครงการหลวงเข้ามาดำเนินการกันอย่างจริงจัง ต่อเนื่องและแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม ในที่สุดคอยตุงที่เคยเป็นแหล่งยาเสพติด ก็กลายเป็นคอยที่สงบสุข แทบไม่มีปัญหาเสพติด

“ปัญหาหลักของชาวบ้านคือเรื่องปากท้องความจริงแค่เราไม่ต้องไปทำงานไกล ได้ทำงานในพื้นที่เราก็ตบสายแล้ว”

พงษ์ศักดิ์สรุปภาพของคอยตุงว่า ก่อนสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ กำลังขุนส่ารวมกลุ่มต่างๆ เข้าด้วยกัน สมัยขุนส่าไม่มีขโมย ถ้าใครขโมยก็จะโดนเอาไปทำปุย พื้นที่บริเวณบ้านอาผาปากกล้วยหรือพื้นที่บริเวณคอยตุงปัจจุบัน เดิมเป็นที่นัดพบและส่งยาเสพติดกัน ชาวบ้านต้องทำเพื่อเอาเงินไปซื้ออาวุธป้องกันหมู่บ้านกลุ่มของตัวเอง ถ้าไม่อย่างนั้นจะโดนรังแก

“เมื่อสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ มาแรกๆ เรากลัวจะมาปิดที่ทำกิน กลัวถูกย้ายไปประเทศพม่า กลัวเหมือนราชการที่มาทำงานแล้วก็กลับไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แต่โครงการหลวงอย่างไรก็ยังอยู่เมื่อท่านพิสูจน์ให้เห็นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจ”

ความต่อเนื่องความไว้วางใจทำให้ชาวบ้านเชื่อมั่นเมื่อเชื่อมั่นแล้วการพัฒนาคอยตุงจึงสามารถดำเนินการได้อย่างราบรื่น

ด้วยพระบารมีใน สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี โดยยุทธศาสตร์ในการพัฒนาด้วยความจริงใจและต่อเนื่องทำให้ชาวบ้านเกิดความเชื่อมั่น หันมาร่วมมืออย่างเต็มใจ ผลตามมาก็คือ คอยตุงที่เคยเป็นแหล่งยาเสพติด กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งปลูกพืชเศรษฐกิจทั้งกาแฟและแมคคาเดเมีย ช่วยชาวบ้านได้อย่างยั่งยืน

“แนวยุทธศาสตร์” แม่ฟ้าหลวงนี้น่าจะนำไปแก้ปัญหาในถิ่นอื่นบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาความไม่สงบชายแดนใต้